

Tu se žena zasmála a pravila: „Ty jsi kočka, která chodí sama a je jí jedno kde. Nejsi ani přítel, ani služebník. Sama jsi to řekla. Jdi tedy pryč a choď si, kudy chceš.“

Kočka se zatvářila smutně a řekla: „Což nesmím nikdy vstoupit do jeskyně? Nesmím nikdy sedat u teplého ohně? Nesmím se nikdy napít teplého, bílého mléka? Jsi velmi moudrá a velmi krásná. Ale neměla bys být krutá ani ke kočce.“

Žena pravila: „Vím, že jsem moudrá, ale nevěděla jsem, že jsem krásná. Proto uzavřu s tebou smlouvu. Jestliže tě jen jedenkrát pochválím, smíš vstoupit do jeskyně.“

„A pochválíš-li mě dvakrát?“ ptala se kočka. „To neudělám, řekla žena, „ale jestliže tě pochválím dvakrát, smíš sedět u ohně.“

„A bude-li to třikrát?“ řekla kočka. „To se nestane nikdy,“ řekla žena. „Ale kdybych tě pochválila třikrát, smíš pít teplé, bílé mléko třikrát denně, vždy, provždy a navždy.“

Tu kočka nahrabila hřbet a řekla: „Nechť záclona u vchodu do jeskyně, oheň v pozadí jeskyně a hrnec na mléko u ohně si pamatují, co řekla má nepřítelkyně a žena mého nepřítele.“ A odešla svou samotářskou cestou do vlhkých a divokých lesů, mávající ocasem.

Když toho večera muž, kuň a pes se vrátili domů z lovu, žena jim nepověděla nic o smlouvě, kterou uzavřela s kočkou, proto že bála, že by se jim to třeba nelíbilo.

Kočka odešla daleko a daleko a skryla se v divoké samotě vlhkých a divokých lesů. Zůstala tam tak dlouho, až žena na ni úplně zapomněla. Jen netopýr — malý, nohama vzhůru visící netopýr — který visíval uvnitř jeskyně, věděl, kam se kočka schovala. A každého večera k ní létal se zprávami, co je nového.

Jednou večer netopýr řekl kočce: „V jeskyni je malé dítě. Je nové a růžové, kulafoučké a malé, a žena je má velice ráda.“

„Ach,“ řekla kočka. „A co má rádo to dítě?“

„Má rádo všechny věci, které jsou hebké a lechtavé,“ odpověděl netopýr. „Rádo drží v náručí teplé věci, když jde spát. A je rádo, když si s ním někdo hraje. To je tak vše, co má rádo.“

„Ach,“ řekla naslouchající kočka. „Teď přišel můj čas.“ Nazířící kočka putovala vlhkými, divokými lesy a ukryla se v těsné blízkosti jeskyně až do rána, kdy muž, pes a kuň odešli na lov. Žena byla toho rána velmi záměstnána vařením a dítě křičelo a vyrušovala.

lo ji. Vynesla je proto z jeskyně a dala mu hrst oblázků, aby si s nimi hrál. Ale dítě nepřestávalo křičet.

Tu kočka natáhla hebkou tlapku a jemně se dotkla líčka dítěte. To začalo hned spokojeně pobroukávat a kočka se pak třela o jeho kulafoučká kolínka a lechtala je ocasem pod bradičkou. Dítě se rozesmálo, žena je uslyšela a usmívala se.

Netopýr — malý, hlavou dolů visící netopýr — který visel v jeskyni, pravil: „Ó má hostitelko, ženo mého hostitele a matko syna mého hostitele, divoký tvor přišel z divokých lesů a překrásně si hraje s tvým dítětem.“

„Buď chvála tomu tvoru, ať je to kdokoliv,“ řekla žena, narovnávajíc se v kříži, „neboť mám mnoho práce a ten tvor mi prokázal službu.“

V té minutě a vteřině, drahoušku, — báb! — spadla záclona z vydělané koňské kůže, která visela u vchodu do jeskyně ocasem dolů, neboť si vzpomněla na smlouvu, kterou žena uzavřela s kočkou. A když žena šla kuži zvednout — ejhle! — kočka seděla pěkně pohodlně uvnitř jeskyně.

„Má nepřítelkyně, ženo mého nepřítele a matko mého nepřítele,“ pravila kočka, „já jsem to! Tys mě pochválila, a proto teď smím sedávat uvnitř jeskyně vždy, provždy a navždy. Ale stále jsem kočka, která chodí sama a je jí jedno kde.“

Žena se velmi rozlobila, ale stiskla pevně rty, postavila kolovrátek a začala příst. Dítě se však dalo znovu do křiku, neboť kočka od něho odešla, a žena je nedovedla ukonejšit. Křěčovitě se svíjelo a kopal, až zmodralo v obličej.

„Ó má nepřítelkyně, ženo mého nepřítele a matko mého nepřítele,“ řekla kočka, „vezmi nit přize, kterou sprádáš, navíj ji na vřeteno a táhni je po podlaze. Ukáží ti čáry, které rozesmějí tvé dítě; bude se smát stejně bouřlivě, jako teď křičí.“

„Učiním tak,“ řekla žena, „protože jsem u konce s rozumem. Ale nepoděkují ti!“

Natočila nit na hliněné vřetenko a táhla je po podlaze. Kočka za ním běhala, chytala je tlapkami, převalovala se přes ně, házela je za sebe, lovila je mezi zadními nohama, předstírala, že je ztratila, a zas po něm skočila, až se dítě rozesmálo stejně bouřlivě, jako prve křičelo. Lezlo za kočkou a dovádělo po celé jeskyni, až se unavilo a uvelebilo se k spánku s kočkou v náručí.